

Oh wõtta mind, kus ellan ja kus ligan, ka
So ommade hulka arwata. Te mindki Sin-
no süddame kuiuks; te mindki ühheks Sinno
armo riistaks, ja Ommaks läewarreaks, mis-
ga head wõttad tehja Omma kalli hingedele
ja nende peäle hallastada. Ja iggas paikas
wõtta hingesid walmistada Ommale, mis on
waestele So assemel.

Kuida monni wihhamelelinne wah-
hest saab hãbbenema.

Ühhel mehhel, kes olli tõdregero ja kaunis
õdemelelinne, agga kes keigewãhhemast asjast,
mis et olnud ta mele pãrrast, kohhe äkkilisjeks
sat ja wihhasjeks, olli üks moistlik ja wagga
naene. Temma kül tahtis omma meest hea me-
ga teiseks ja nuttis mittokord kül ilma temma
nãrgematta, kui mehhe meel jo jãlle monne
tüüja asja pãrrast pahhaks saud. Ka mees

armastas naest wãgga ja ütles mittokord, et
hea melega ka omma ello temma eest kül tah-
haks anda. Sure hõlega ka püdis naene om-
ma meest tassasema mele peäle jata. Temma
rãkis talle mitmest abbiellorahwast, kel wãgga
armas ello, ja ei lausund enam sanna, mis
kui ühheks tunnistusjeks olli, et ei olnud nende
luggu nenda. Sallaja püdis mitmesuggust rõ-
mo tehha mehhele, ja ei teãdnud mees, mikspãr-
rast naene nenda pididi teggema. Agga wimaks
õnimeiti sai arro, et naene tahtis et pididi om-
mast pahhast wisist hãbbenema ja tassase wais-
mo lãbbi enam temma sarnatsjeks sama. Naes-
ne lãks nüüd mehhe melest weel agga sedda
armsamaks, ja mees agga püdis parreminne en-
nast walwata. Sei ta ühhel korral wihhasjeks;
agga tassase waimoga ütles naene kohhe tem-
ma wasto: armas mees, jãtta tãnna omma
wihha jãlle. Sul on ehk wahhest digus wih-
hane olla, selle asja pãrrast; agga õnimeiti
kardan wãgga, et ep olle tãnna wahhest hea-
so terwisele. Sa ehk woitsid kãrasurra ja